

ZATO ŠTO PUTUJEMO

Zato što putujemo, pokušavamo da se spremimo za put. Ne znamo da li da putujemo autobusom, vozom, avionom ili kolima. Ne znamo tačno ni kuda putujemo, niti gde ćemo se smestiti. Pojma nemamo ni zašto putujemo, ali znamo da treba da putujemo. Početak je septembra i svi kažu da je to najbolje vreme za putovanje. I najbolje. Međutim, danas pada kiša i vrlo je hladno, te ne otputovasmo. Sutra će biti vrućina, pa nećemo, valjda, po žezi. Stabilno vreme prognoziraju za drugu polovinu meseca, pa se mislimo da sačekamo. Međutim, nećemo da čekamo. Hoćemo da otputujemo odmah. Ali to nije moguće, jer moramo da se spremimo za put i da kupimo karte i rezervacije. Ne znamo kuda, samo znamo da moramo da putujemo. Mi moramo da putujemo, jer ako ostanemo ovde, neće biti dobro. Možda neće biti ni tako loše, ali ako otputujemo tamo, možda će biti bolje. Možda i neće. Treba da se spremimo za put, a ne znamo ni šta da ponesemo. Kao prvo, kupili smo cigarete, kafu i piće, ali smo to sve popušili i popili za jedan dan, zato što putujemo tek sutra. Pa smo rešili da ništa više ne kupujemo zato što moramo da putujemo. Onda smo se predomislili i kupili smo sve što nam je potrebno, uključujući i zimske kapute, jer ne znamo kada ćemo se vratiti i odakle. Kupili smo i kupaće kostime i ustanovili da više nemamo para ni za autobuske karte. Pozajmili smo pare, ali su autobusi prestali redovno da saobraćaju u svim pravcima, pa smo se odlučili za voz koji je, avaj, pretrpeo odron kamenja. Konačno smo odlučili da putujemo avionom, ali su nam ponudili let za sat vremena, a mi nismo mogli da se spremimo tako brzo. Ko će za petnaest minuta spakovati toliko kaputa i kupaćih kostima?! Najzad smo odlučili da ipak otputujemo autom, ali gepek je bio isuviše mali za naš prtljag.

Na kraju ove dirljive pripovesti, odlučili smo da krenemo peške, bez prtljaga. Pa, gde stignemo. To smo rešili racionalno, jer smo bili pametni. Jedan od nas je išao u kupaćem kostimu, a drugi u kaputu. Usput smo se, u jednoj kapiji i presvukli, odnosno, zamenili odeću. Zbog vežbanja. Takav je bio dogovor. Ko se vraća zimi, nosi kaput, ko ostaje na ostrvu, zadržava kostim. To u kapiji smo uradili eksperimentalno, ali ipak nismo ustanovili ko se vraća, a ko ostaje. Kada smo stigli do prvog odmorišta, do čoška ulice, gde se nalazila naša omiljena kafana, odbili su da nam daju piće, zato što smo bili neprikladno odeveni. Dostojanstveno smo se vratili kući, goli, bos ili u kaputu do zemlje. Kako koji. Okupali smo se i legli rano. Zato što putujemo.

ŠUŠNULO JE...

Učinilo mi se da je nešto šušnulo. Pa mi se potom učinilo da mi se to samo učinilo. A onda mi se učinilo da je to što je šušnulo bilo stvarno i da nema govora o obmani. A to što je šušnulo, šušnulo je pouzdano samo jednom, mada ono što šušne jednom, mora barem još jednom da šušne, da bi bilo pouzdano. No, to što je šušnulo, nije šušnulo drugi put.

Sedela sam izjutra na terasi kuće na Jezeru i gledala krdo krava, koje su prolazile na dvadesetak metara ispred mog nosa, dugačkog tri santimetra. Znači, prizor se dogodio na devetnaest metara i devedeset sedam santimetara ispred mog nosa. Bile su to lepe krave sa krupnim belim ostrvima na smeđoj koži. I hodale su nevoljno, lenjo, ali poslušno, pod komandama čobanice s kačketom na kojem je pisalo „Hollywood“. Onda se čobanica izmakla mom vidokrugu i opet se ukazao čist pejisaž mirnog jezera iznad čije površine su se nadmetale dve mlade rode. Pa je najzad prošao mali psić, koji je pratio krdo, a onda je počeo jutarnji radijski dnevnik. Javili su da je poginula guvernerka.

Opet mi se učinilo – zaklela bih se – da je nešto šušnulo. Kao da je iz susedne sobe neko veoma tiho i mačkasto federirajući, krenuo ka kupatilu. Pomislila sam da je to On. Svejedno koji On, jedan od njih dvojice, koji je, posle prvog jutarnjeg mlaza, možda odlučio da se više ne vraća u krevet. I da mi se pridruži na jutarnjoj kafi, rakiji, ratluku i radio-programu. No i taj šušanj se više nije ponovio, te sam se osmelila da izustim:

– Kume, jesi li to ti?

Ostala sam bez odgovora, ali je opet nešto razgovetno šušnulo, a još razgovetnije sam čula i kako se zatvaraju vrata između dve susedne sobe; moje i njihove.

Znači, čula me ne varaju, ipak je šušnulo! Zaključih, jedan od njih dvojice je ustao, otišao u kupatilo i vratio se u krevet. Ali, nijedan od njih dvojice mi se neće pridružiti na jutarnjoj kafi, rakiji i ratluku sve do pet popodne. Kada će se i krdo krava sa čobanicom i okasnelim psićem vratiti na rečenoj udaljenosti od mog nosa i nešto većoj od moje suze iz desnog oka. Tada ću opet uključiti radijski dnevnik i oni će ponovo javiti da je poginula guvernerka.